

ikke af den Skuffelse, han havde lidt ved Mødet med hans vidtløftige Kusine. Smilet var uden Glæde. Og hans smaa Øjne, der syntes at være groet endnu tættere ind til Næseroden, var stadig ligesom duggede af Ensomhedens Melankoli.

»Lad mig nu høre! Hvornaar kom du hertil?«

»For tre Dage siden. Jeg har forresten søgt dig et Par Gange forgæves. Derfor kommer jeg paa en saa ubelejlig Tid. Men jeg vidste altsaa, at du var at træffe nu.«

»Ja, jeg slider i det! . . . Men lad mig nu høre! Du maa jo have en Masse at fortælle. Jeg har mere end een Gang sendt dig en misundelig Tanke her fra Trædemøllen.«

»Lidt har jeg ganske vist set af Verden. Jeg syntes jo, at jeg havde faaet noget tilgode i saa Henseende. Og jeg har brugt mine Øjne ganske godt, tror jeg. I Amerika var jeg særlig heldig. Vor Gesandt i Washington kendte jeg fra gammel Tid. Hans Introduktioner skaffede mig et godt Indblik i den hele Bedrøvelighed derovre. Men nu er ogsaa min Nysgerrighed fuldt ud tilfredsstillet, og jeg er glad ved at være hjemme igen.«

»Velkommen da!« sagde Professoren og løftede sit Glas. »Jeg tror, du er kommen paa et heldigt Tidspunkt. Jeg veed ikke, hvor meget du har fulgt med Tingenes skæve Gang herhjemme; men saa